

บทที่ 4

นักเขียนในกลุ่ม "Lost Generation" และนักเขียนวรรณกรรมท้องถิ่น (Local Colorists)

เหตุการณ์สำคัญในช่วงปี ค.ศ. 1920 - 1939

1. ในปี ค.ศ. 1920 รัฐบาลห้ามขายเหล้า (Prohibition) เพื่อป้องกันการที่จะลดการผลิตและการขายเหล้าลง แต่กลับทำให้มีกลุ่มหนึ่งร่ำรวยขึ้นจากการลักลอบขายเหล้าเถื่อน นอกจากนี้ยังมีผลทำให้มีการพัฒนาสิ่งต่าง ๆ เพิ่มขึ้น เช่น สิ่งบันเทิงทั้งภาพยนตร์และวิทยุ การผลิตรถยนต์เพิ่มขึ้น และในขณะเดียวกันก็มีอาชญากรรมเพิ่มขึ้น ลักษณะเช่นนี้จะเห็นได้จากนวนิยาย The Great Gatsby (1925) ที่ในภาพทึ่งกล่าวข้างต้นและยังแสดงให้เห็นถึงความฝันของคนอเมริกัน (American Dream) กำลังเลื่อนหายไปกลายเป็นความฝันร้าย สิ่งของคนอเมริกันในยุคนี้คือการคือทรัพย์สินสมบัติโดยมิสนใจว่าทรัพย์สินสมบัติเหล่านี้จะมากับวิถีทางเช่นใด ในขณะที่ความมีศีลธรรมเริ่มเสื่อมลง ๆ

2. มีการกล่าวว่าในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 20 นับเป็นยุคทองของอเมริกา (The Golden Twenties) เพราะวงการธุรกิจเฟื่องฟูและมาตรฐานการดำเนินชีวิตของคนอเมริกันก็ดีขึ้นด้วย¹ โดยตั้งแต่ปี ค.ศ. 1921 เรื่อยมา เนื่องจากธุรกิจโรงงานเจริญรุ่งเรืองจึงทำให้ต้องการแรงงานและค่าจ้างแรงงานที่สูงขึ้น จึงทำให้คนอเมริกันสามารถหาและใช้จ่ายเงินได้อย่างสบาย คนงานเป็นล้าน ๆ คนได้รับค่าจ้างแรงงานสูง นักธุรกิจสามารถได้รับผลประโยชน์มาก บรรดาผู้ถือหุ้นส่วนในกิจการต่าง ๆ ได้รับส่วนแบ่งผลกำไรในอัตราส่วนที่เป็นที่พอใจ เงินที่ชาวอเมริกันหามาได้จะถูกใช้ไปเพื่อการซื้อสิ่งของเครื่องใช้ การขายเล็กเริ่มรายงานการขายที่เกิดขึ้นอย่างมาก ผลประโยชน์บางส่วนที่นักธุรกิจได้รับจะถูกนำกลับเข้าสู่อุตสาหกรรมอีก เพื่อการขยายหรือปรับปรุงสภาพงานและสนับสนุนการวิจัยค้นคว้าในการอุตสาหกรรม บางส่วนถูกจ่ายให้แก่คนงานเพื่อสร้างความสะกดสบาย บางส่วนถูกนำไปใช้เพื่อการประกันและจัดแบ่งเป็น

¹ อรพินท์ พงษ์ภักดิ์, ประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกา 2 (กรุงเทพมหานคร, 2521),

มีอำนาจให้แก่นักงาน เงินจำนวนไม่น้อยถูกนำไปใช้เพื่อเพื่อมนุษยด้วยกัน เช่น กำนการค้นคว้า
วงการแพทย์ การศึกษา และช่วยเหลือคนจน จากการทำมรายไ้เพิ่มขึ้นเป็นผลให้ชาวอเมริกัน
ส่วนใหญ่นำเงินที่เก็บสะสมไว้เข้าร่วมลงทุนกิจกรรมในวงการธุรกิจด้วยหวังว่าจะได้รับเงินตอบ
แทนกลับคืนเป็นจำนวนมากในภายหลัง

3. ยุคนี้ซึ่งบางครั้งเรียกว่า "Jazz Age" เพราะมีสิ่งบันเทิง เกิดขึ้นหลายรูปแบบ
เช่น วิทยุเพื่อการค้าเริ่มมีในปี ค.ศ. 1920 โทรทัศน์ข้ามประเทศในปี ค.ศ. 1926 และดนตรี
แจ๊สได้กลายเป็นที่นิยม ที่สำคัญคือบริษัทสร้างภาพยนตร์ ฮอลลีวู้ดได้สร้างภาพยนตร์ที่เป็นที่นิยม
โดยในช่วงนี้ภาพยนตร์ยังเป็นภาพยนตร์เงียบ (silent film) สิ่งบันเทิงเหล่านี้มักจะเป็น
ที่ชื่นชอบของคนอเมริกันซึ่งชีวิตมีแต่ความว่างเปล่าไร้จุดหมาย (restless people)

แต่ในขณะเดียวกันก็มีบางคนกล่าวว่าคริสต์ศตวรรษที่ 20 มียุคทอง เพราะ

1. มีคนงานจำนวนมากที่ตกงานเนื่องจากการใช้เครื่องจักรแทนแรงงานคน
2. ในทศวรรษ ค.ศ. 1920 รัฐบาลออกกฎหมายที่กีดกันชาวต่างชาติคืออพยพเข้าอเมริกา
เป็นผลให้ผู้นับถือศาสนา กษัตริกรรมกลุ่มใหญ่ซึ่งส่วนมากเป็นชาวยุโรปลดน้อยลง ชาวนาจึงขาด
รายได้ นอกจากนี้ในขณะที่กลุ่มผู้นับถือศาสนาผู้น้อยลงชาวนากลับสามารถเพิ่มผลผลิตได้มากขึ้น เนื่อง
จากการอาศัยเครื่องจักร เป็นผลให้ผลผลิตราคาต่ำลงแต่ในขณะทีราคาสินค้าเกษตรกรรมตกต่ำ
ลงกลับปรากฏว่าราคาสินค้าจากโรงงานอุตสาหกรรมที่จำเป็นกลับสูงขึ้น สภาพนี้ทำให้ชาวนาต้อง
ต้องประสบกับความยากลำบากมากขึ้น กล่าวกันว่าในยุคทองของอเมริกาที่มีชาวนาจำนวนมากที่
ต้องประสบกับภาวะหนี้สินและบางคนถึงกับถูกยึดที่ดินทำกิน

เมื่อมาถึงตอนปลายของ ค.ศ. 1929 ภาวะเศรษฐกิจตกต่ำได้เริ่มขึ้น¹ ในวันที่
24 ตุลาคม 1929 นักธุรกิจตกใจมากเมื่อ The New York Stock Exchange เกิดการ
เพื่อในเลิกผลการเกษตร และการเหลือจำหน่ายในหุ้นส่วน เพราะสินค้ามีมากเกินความต้องการ

¹ เล่มเดียวกัน, หน้า 243.

ของบุรีโรค และจำนวนหุ้นเหลือขายอย่างมากทำให้ราคาหุ้นตกต่ำ เป็นผลให้เกิดเงินเพื่อการเกิดภาวะเพื่อในสินค้าและหุ้นอาจสรุปได้ว่า เกิดขึ้นจากการกระทำของชาวอเมริกันเอง เพราะจากการขยายหุ้นจำนวนมากขึ้นเกินความต้องการจึงขายไม่ออกและเพื่อเร่งการระบายหุ้น ทำให้ราคาหุ้นตกลง ในวันที่ 29 ตุลาคม 1929 ราคาหุ้นซึ่งตกต่ำลงแล้วก็ยังตกลงอีก เพราะมีผู้นำหุ้น 16,000,000 หุ้น เข้ามาขายในตลาดหุ้นดังกล่าว ในกลางเดือนพฤศจิกายน 1929 ราคาหุ้นได้ตกลงเหลือเพียงครึ่งหนึ่งของราคาเดิม เป็นผลให้ผูถือหุ้นต้องสูญเสียเงิน 30,000,000,000 เหรียญอเมริกัน จากการปั่นป่วนในวงการธุรกิจและการพังทลายของตลาดหุ้นเป็นการ เริ่มต้นแห่งภาวะเศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่ให้สหรัฐอเมริกา

ผลของ เศรษฐกิจตกต่ำนี้

1. ธนาคารต่าง ๆ ทั่วทั้งประเทศต้องปิดตัวลง
2. ธุรกิจทุกอย่างชะงักการผลิ
3. เมื่อธุรกิจชะงักการผลิ คนงานก็ถูกให้ออกจากงาน ในปี ค.ศ. 1930 มีคนว่างงานประมาณ 6,000,000 - 7,000,000 คนในสหรัฐอเมริกา¹
4. ผลของ เศรษฐกิจตกต่ำครั้งนี้มีใครมีผลต่อ เฉพาะชาวนาและกรรมกร เท่านั้น ยังมีผลต่อคนมั่งมีด้วยเพราะเงินที่ไต่ลงไปในหุ้นและธุรกิจต่าง ๆ ไต่สลายไปหมด
5. ในช่วง พ็องฟูชาวนาก็ได้ผลประโยชน์แต่ในช่วง เศรษฐกิจตกต่ำชาวนากลับต้องร่วมในชะตากรรมนี้ด้วย บรรดาชาวนาจำนวนมากต่างพากันเดินทางออกจากรูมบ้านเพื่อหางานทำใหม่

3. ทั้งที่กล่าวแล้วว่าคริสต์ศตวรรษที่ 20 นับได้ว่าเป็นช่วงที่อเมริกาเจริญสูงสุด แต่ในขณะเดียวกันก็มีปัญหา ที่กล่าวว่า เป็นช่วงที่เจริญสูงสุดเพราะช่วง เวลาแห่งความไม่แน่นอนของปี ค.ศ. 1919 ไต่สิ้นสุดลง สังคมอเมริกันในช่วงนี้เต็มไปด้วยความสนุกสนานและความหรูหรา ห่มเฟื้อย แต่ในขณะเดียวกันคนหนุ่มรวมทั้งนักเขียนอเมริกันจำนวนมากที่ไต่สูญเสียอุดมการณ์

¹ เล่มเดียวกัน, หน้า 243.

ของคนเนื่องจากสงครามโลกครั้งที่ 1 จึงกล่าวได้ว่าคนอเมริกันในช่วงนี้แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือ

1. กลุ่มที่ไม่สนใจสิ่งอื่นใดนอกจากผลประโยชน์และความสนุกสนานที่ตนสามารถไขว่คว้าได้
2. กลุ่มที่สูญเสียอุดมการณ์ซึ่งกลายเป็นความผิดหวังต่อสังคมอเมริกันแต่ก็ยังพำนักอยู่ในอเมริกา
3. กลุ่มที่สูญเสียอุดมการณ์ซึ่งกลายเป็นความผิดหวัง เช่นเดียวกับกลุ่มที่ 2 แต่ได้ย้ายถิ่นฐานไปพำนักที่ต่างประเทศ ดังเช่น อี.อี. คัมมิงส์ (e.e.cummings), เอมิงเวย์ นักเขียนทั้ง 2 ท่านนี้ได้อพยพไปอยู่ที่กรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศส

คำว่า "Lost Generation" คิดขึ้นโดย เกอทรูด สไตน์ (Gertrude Stein) และผลงานที่บรรยายลักษณะของคนกลุ่มนี้ก็คือ This Side of Paradise ของ สกอต ฟิทเจอร์ด โดยบรรยายไว้ว่า "พวกเขา (พวก Lost Generation) เติบโตขึ้นมาโดยพบว่าพระเจ้าได้หายไปแล้ว ทุกแห่งหนมีแต่การต่อสู้ และความเชื่อมั่นในมนุษยชาติกำลังสิ้นสละเพื่อน"¹ สิ่งที่คนส่วนใหญ่ต้องการแสวงหาคือความสำเร็จ และสิ่งที่คนส่วนใหญ่หวาดกลัวมากคือความยากจน โดยสรุปแล้วนักเขียนในกลุ่มนี้มีความรู้สึกหมกหมองกับสภาพสังคมอเมริกัน² นักเขียนที่สำคัญ ๆ ในกลุ่มนี้มี

เอฟ สกอต ฟิทเจอร์ด (F. Scott Fitzgerald) (ค.ศ. 1896 – 1940)

ฟิทเจอร์ด เกิดขึ้นในมิชิแกนกลางของอเมริกาและศึกษาในมหาวิทยาลัยพรินซ์ตันซึ่งเป็นสังคมที่ตี ปี ค.ศ. 1917 ฟิทเจอร์ดได้สมัครเป็นทหารโดยสมัครใจ แต่ก็ไม่เคยไปรบในยุโรป ในช่วงนี้เองเขาได้เขียนงานที่ชื่อว่า This Side of Paradise (1920)

¹ High, op.cit., p. 143.

² Arthur Mizener, "The Lost Generation," in Modern American Literature, (Washington, D.C., 1973); p. 61.

ซึ่งทำให้ฟิตเจอร์ลกลายเป็นนักเขียนนวนิยายที่มีชื่อเสียง เมื่อเขามีอายุเพียง 24 ปี ในช่วงนี้เองจากการเขียนนวนิยายจำนวนมากทำให้ฟิตเจอร์ลมีรายได้ก็มากทำให้เขาสามารถหาความสุขได้อย่างเต็มที่ไม่ว่าจะเป็นการจิกงานเลี้ยงหรือไปเที่ยวยุโรปหลาย ๆ ครั้ง เหตุที่นวนิยายของเขาได้รับความนิยมเพราะว่าโครงเรื่องทันสมัยทันสมัยและภาษากึ่งง่ายต่อการเข้าใจ

ต่อมาเมื่อมาถึงยุคเศรษฐกิจตกต่ำของโลก "The Great Depression" (ค.ศ. 1920 - 1932) อเมริกาได้รับผลกระทบหนักๆโดยเริ่มในปี ค.ศ. 1929 พอถึงกับตัวฟิตเจอร์ลเองก็มีปัญหาทั้งทางด้านการจิตใจและร่างกาย ในช่วงเศรษฐกิจตกต่ำของอเมริกานั้น ฟิตเจอร์ลได้เขียนบรรยายไว้ในผลงานที่ชื่อ Crack-Up (ตีพิมพ์ในปี ค.ศ. 1945 เมื่อฟิตเจอร์ลเสียชีวิตแล้ว) ผลงานอื่น ๆ มีดังนี้

"Flappers and Philosophers" (1920) รวมเรื่องสั้น

"Tales of the Jazz Age" (1922) รวมเรื่องสั้น

The Great Gatsby (1925) เป็นเรื่องเกี่ยวกับอำนาจเงินตรา นับเป็นนวนิยายที่ยิ่งใหญ่เล่มหนึ่งของคริสต์ศตวรรษที่ 20 เรื่องทั้งหมดเล่าโดยผู้เล่าที่ชื่อว่า นิค คาราเวย์ (Nick Carraway) โดยเล่าทั้งในส่วนดีและส่วนเสียของสังคมในคริสต์ศตวรรษที่ 20 ตัวเอกของเรื่องคือ แกทสปี (Gatsby) ซึ่งเป็นเศรษฐีหนุ่มผู้ตกอยู่ในอดีต เขาพยายามลืมตัวเองจากชายหนุ่มผู้ยากจนจนเป็นเศรษฐีเพียงเพื่อที่จะชิงอกศิกคนรักของเขาซึ่งที่จากไปแต่งงานกับชายอื่นให้กลับคืนมารักเขาใหม่ ในงานชิ้นนี้ผู้เขียนได้ผสมผสานสัญลักษณ์สมัยนิยมในแนวจิตวิทยาที่จะเห็นได้ว่าแกทสปีเป็นสัญลักษณ์ของคนอเมริกันที่เชื่อว่าเงินสามารถซื้อความรักและความสุขได้ การที่เขาประสบกับความหายนะจนถึงแก่ชีวิตสร้างความสะเทือนใจให้ผู้อ่านมาก

"Babylon Revisited" (1931) เป็นเรื่องสั้นในยุคหลัง ๆ เกี่ยวกับกลุ่ม
"Loot Generation" เมื่อศีลธรรมและเศรษฐกิจเสื่อมโทรมลง

"Tender Is the Night" (1934) เป็นการบรรยายถึงประสบการณ์ของเขาที่อยู่กับภรรยาที่เป็นโรคประสาท

เออร์เนสต์ เฮมมิงเวย์ (Ernest Hemingway) (ค.ศ. 1898 - 1961)

เป็นนักเขียนในกลุ่ม Lost Generation ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 1 เฮมมิงเวย์ ได้เป็นคนขับรถพยาบาล ค่อยมาพักผ่อนอยู่ที่ปารีสและได้เริ่มอาชีพนักเขียนที่นั่น ผลงานที่สำคัญ มีดังนี้

The Sun Also Rises (1926) เป็นนวนิยายเรื่องแรกที่บรรยายเกี่ยวกับชายหนุ่มอเมริกันกลุ่มหนึ่งที่อาศัยอยู่ในปารีสช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 คนเหล่านี้บางคนเคยรบในสงครามอย่างกล้าหาญเพื่อประเทศชาติ แต่เมื่อสงครามสิ้นสุดลงพวกเขา กลับกลายเป็นคนที่ไม่มีความหมายอะไรเลย บางคนถึงกลับขอโอนสัญชาติซึ่งแสดงถึงความไม่มีบ้านเกิดเมืองนอน กลุ่มคนเหล่านี้อาศัยอยู่ต่างแดนโดยปราศจากความหวังและความมั่นใจ ใ้ชีวิตที่สนุกสนานไปวัน ๆ เท่านั้น ดังเช่น แจค บาร์นส์ (Jake Barnes) ซึ่งเป็นผู้เล่าเรื่อง แจค บาร์นส์เองจากการที่ได้รับบาดเจ็บในสงครามทำให้เขา เป็นคนไร้สมรรถภาพทางเพศ คำว่า "ไร้สมรรถภาพ" นี้ เฮมมิงเวย์นอกจากใช้ในความหมายว่า ไร้สมรรถภาพทางเพศแล้ว ยังใช้ในความหมายว่าไร้สมรรถภาพทางจิตใจด้วย หมายความว่าจิตใจของตัวละครทุกตัวคนๆ นั้น เนื่องจากสงคราม ภัยเหล่านี้เองตัวละครของ เฮมมิงเวย์ทุกตัวจึงแสดงออกให้เห็นว่าพวกเขาพยายามอย่างอกหนที่จะอยู่ในโลกแห่งความว่างเปล่านี้ให้ได้ ในผลงานต่อ ๆ มาจะเห็นได้ว่า เฮมมิงเวย์ได้แสดงความคิดเกี่ยวกับ "ความว่างเปล่า" ที่กล่าวมาแล้วว่าเป็นการสูญเสียความหวังหรือการไร้ความสามารถที่จะอยู่ในโลกนี้อย่างกระตือรือร้น

ลีลาการเขียนของ เฮมมิงเวย์ค่อนข้างจะเรียบง่ายและใช้โครงสร้างที่ค่อนข้างระมัดระวัง จะเห็นได้ว่าประโยคของ เฮมมิงเวย์มักจะสั้นและง่ายต่อการเข้าใจ ถ้า เฮมมิงเวย์พูดข้อความหรือประโยคสั้นๆ ก็จะหมายความว่า เขาต้องการที่จะย้ำความคิดนั้นนั่นเอง ดังเช่น เขาชอบยั่วว่า "คุณเป็นคนไม่มีบ้านเกิดเมืองนอน (You're an expatriate)"¹ ซึ่งสิ่งนี้ก็คือ

¹High, op.cit., p. 147.

สารัตถะ (theme) ของเรื่อง ภาษาที่เฮมมิงเวย์ใช้มักจะแสดงให้เห็นว่าเขาพยายามควบคุมอารมณ์อย่างก็

A Farewell to Arms (1929) เป็นนวนิยายรักที่ต่อต้านสงคราม ซึ่งในผลงานชิ้นนี้เฮมมิงเวย์ยังคงใช้สัญลักษณ์เช่นเดิม เช่น ภูเขาเป็นสัญลักษณ์ของชีวิตและความหวัง ที่ราวเป็นสัญลักษณ์ของสงครามและความตาย ฝนเป็นสัญลักษณ์ของความตาย โครงเรื่องของเรื่องนี้เกี่ยวกับความรักของชายหนุ่มเฟรคเคอริค (Frederic) กับพยาบาลสาวแคเธอรีน (Catherine) ทั้งคู่พบกันและกลายเป็นความรักในขณะที่มีสงคราม ในที่สุดทั้งคู่ก็ตัดสินใจหนีสงครามไปยังประเทศสวิทเซอร์แลนด์ซึ่งปลอดสงคราม แต่ความสุขของคนทั้งสองก็สูญสิ้นไปเมื่อแคเธอรีนเสียชีวิตในระหว่างคลอดบุตร เฟรคเคอริคได้เปรียบเทียบว่าชีวิตของมนุษย์ก็เหมือนกับคนที่ตายในกองไฟโดยมิได้รับการ เหลียวแลจากพระเจ้าเลย

ในปี ค.ศ. 1930 ลีลาการเขียนของเฮมมิงเวย์เริ่มกร่อยลง ที่เป็นเช่นนี้เพราะว่ามีนักเขียนจำนวนมากพยายามเลียนแบบลีลาการเขียนของ เฮมมิง เวย์จนทำให้ลีลาการเขียนแบบของ เฮมมิง เวย์มีมากเกินไป นอกจากลีลาการเขียนของ เฮมมิง เวย์จะเริ่มกร่อยลงแล้ว แม้แต่ตัวละครของ เรื่องก็เริ่มกร่อยลง เช่นเดียวกัน แต่ตัวละครก็ยังคงมีลักษณะ "บึกบึน" (tough-guy)" ดังเช่น แฮร์รี่ มอร์แกน ในเรื่อง To Have and Have Not (1937) ในปี ค.ศ. 1930 นี้เอง เฮมมิงเวย์ได้เบนความสนใจจากปัจเจกบุคคลมาเป็นความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ดังจะเห็นได้จากเรื่อง To Have and Have Not และ For Whom the Bell Tolls

For Whom the Bell Tolls (1940) ตัวเอกคือโรเบิร์ต จอร์แดน เข้าร่วมกับกลุ่มต่อต้านระบอบฟาสซิสต์ในช่วงสงครามกลางเมืองในสเปน ประสมการณ์สอนให้โรเบิร์ตเชื่อในคุณค่าของการเสียสละ เพราะเชื่อว่าแต่ละปัจเจกบุคคลย่อมเป็นส่วนหนึ่งของมนุษยชาติ และความรักเท่านั้นที่จะสร้างความสามัคคีให้เกิดในมนุษย์ด้วยกัน สารัตถะของเรื่องนี้จึงเกี่ยวกับพลังแห่งความรัก

The Old Man and the Sea (1952) เป็นเรื่องที่เฮมิงเวย์ต้องการให้เห็นว่าความกล้าหาญและการอดทนเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่ กิ่งที่ชาวประมงชราซึ่งออกไปจับปลา กว่าที่ชาวประมงชราผู้นี้จะได้อะไรใหญ่ เขาก็ยังอาศัยความอดทนและเวลาอันยาวนาน แต่เมื่อเขาได้ปลามาแล้วกลับถูกฉลามกินเสียหมด ชาวชราจึงได้แค่เพียงซากปลากลับบ้าน แม้ว่าชาวชราผู้นี้จะเหลือแค่เพียงซากปลากลับบ้านแต่เฮมิงเวย์กลับเห็นว่าชาวชราผู้นี้เป็นวีรบุรุษที่แท้จริง เพราะเขาได้แสดงความกล้าหาญในการล่าปลาและแสดงความอดทนคือความพ่ายแพ้โดยชาวประมงได้มันแม่แค่น้อย ผลงานชิ้นนี้ทำให้เฮมิงเวย์ได้รับรางวัลพูลิตเซอร์ (Pulitzer Prize) ในปี ค.ศ. 1952

ในปี ค.ศ. 1954 เฮมิงเวย์ได้รับรางวัลโนเบล (Nobel Prize) สาขาวรรณคดี แต่ในปี ค.ศ. 1961 เขาก็จบชีวิตตนเองด้วยการยิงตัวตายด้วยปืนคู่ใจ

จอห์น โคลด์ พาสเซอร์ส (John Dos Passos) (ค.ศ. 1896 - 1970)

ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 1 จอห์น โคลด์ พาสเซอร์ส เป็นคนขับรถพยาบาล เช่นเดียวกับเอเดนส์ เฮมิงเวย์ นอกจากนี้เขายังเป็นสมาชิกของกลุ่มนักเขียนที่ได้รับการขนานนามว่า "Lost Generation" แนวคิดของเขาเห็นได้จากผลงานต่าง ๆ ดังนี้

One Man's Initiation - 1917 (1920) เป็นนวนิยายอเมริกันเรื่องแรกที่เกี่ยวข้องกับสงคราม โคลด์ พาสเซอร์สเขียนเรื่องนี้หลังจากสงครามเพิ่งจะจบสิ้นใหม่ ๆ เพราะฉะนั้นจึงค่อนข้างจะสะท้อนอารมณ์ของผู้เขียนอย่างมากโดยเฉพาะความเกลียดชังสงคราม

Three Soldiers (1921) ในผลงานชิ้นนี้ โคลด์ พาสเซอร์ส ได้แสดงความเห็นว่าสงครามเหมือนกับเครื่องจักรหมาที่คอยทำลายชีวิตของมนุษย์ทีละคน ๆ

Manhattan Transfer (1925) นับเป็นนวนิยายสมัยใหม่ (Modernist novel) เล่มแรกๆ ที่ได้รับความนิยม โคลด์ พาสเซอร์ส เห็นว่าศิลปะและแนวการเขียนแบบสมัยใหม่ (modernism) เท่านั้นที่จะช่วยให้วรรณกรรมคงอยู่ในโลกนี้ ผลงานชิ้นนี้จึงสะท้อน

แนวความคิดของโจส พาซเซอร์ส โดยเขาให้นำหัวข้อข่าวเพลงที่กำลังได้รับความนิยม และ
ข้อความโฆษณามาผสมกัน เทคนิคใหม่ ๆ ในการเขียนนวนิยายของโจส พาซเซอร์ส ได้รับความ
อิทธิพลมาจากเทคนิคการสร้างภาพยนตร์ของนักสร้างภาพยนตร์หลายคน เช่น กริฟฟิธ (Griffith)
และไอเซนสไตน์ (Eisenstein) เทคนิคหนึ่งที่ใช้ก็คือ "เทคนิคการคัทต่อ (montage
techniques) เทคนิคนี้คือการที่ผู้กำกับจะคัทต่อเหตุการณ์ให้ออกมาในรูปแบบใหม่ที่มีความ
หมายซ่อนอยู่ และจะพยายามถ่ายตัวละครแต่ละตัวให้ใกล้ เพื่อให้ผู้ชมได้เห็นอารมณ์ของตัวละคร
เต็มที่ เทคนิคนี้จะทำให้ภาพยนตร์น่าตื่นเต้นขึ้น โจส พาซเซอร์สใช้เทคนิคนี้แสดงให้เห็นถึง
ความสัมพันธ์ระหว่างปัจเจกบุคคลกับเหตุการณ์ทั้งหมด แม้ว่าในผลงานชิ้นนี้จะมีตัวละครชาว
นิวยอร์กมากแต่ตัวละครที่แท้จริงก็คือนครนิวยอร์กนั่นเอง เหตุการณ์ต่าง ๆ เกิดในช่วงระหว่าง
ปี ค.ศ. 1900 ถึงสงครามโลกครั้งที่ 1

U.S.A. เป็นผลงานที่โจส พาซเซอร์ส พิชจำหน่ายในปี ค.ศ. 1930 ผลงาน
ชิ้นนี้มี 3 เล่ม คือ "The 42nd Parallel" (1930), "1919" (1932) และ "The Big
Money" (1936) ในผลงานทั้ง 3 เล่ม โจส พาซเซอร์ส พยายามแสดงให้เห็นว่าปัจเจกบุคคล
จะคงเป็นส่วนหนึ่งของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงที่พวกเขายังมีชีวิตอยู่ จากการที่มีตัวละครมากนัก
เองทำให้ผู้อ่านไม่สามารถจะจำตัวละครใดคนหนึ่งซึ่งก็เป็นความตั้งใจของโจส พาซเซอร์สเอง
เพราะเขาไม่ต้องการที่จะเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นของแต่ละปัจเจกบุคคลแต่ต้องการที่จะเล่าถึง
เหตุการณ์ต่าง ๆ โดยรวม ๆ เพราะฉะนั้นเมื่อไรก็ตามที่โจส พาซเซอร์ส เห็นตัวละครเข้าไป
ในเรื่อง ตัวละครเหล่านี้ก็จะไม่มีความสำคัญอะไรเลย การที่โจส พาซเซอร์ส ทำเช่นนี้
เพื่อที่จะชี้แนะให้ผู้อ่านเห็นว่าชีวิตมนุษย์แต่ละคนในสังคมอเมริกันไม่มีความสำคัญหรือความหมาย
อะไรเลย เพราะแต่ละคนก็จะถูกสังคมล้มเหลวไปไม่ช้า เช่นเดียวกับตัวละครที่เขาใส่เข้าไปโดย
ไม่มีความหมาย และแนวการเขียนก็คือเทคนิคที่เขาคิดออกมาจากการสร้างภาพยนตร์ถึงกล่าว
ข้างต้น

"The 42nd Parallel" เมื่อผลงานชิ้นนี้ตีพิมพ์ในปี ค.ศ. 1930 ปรากฏว่า
เป็นที่ชื่นชอบทั้งในยุโรปและอเมริกา ของ ฌ็อง ปอล ซาทร์ (Jean Paul Sartre) นักปรัชญา

ที่ยิ่งใหญ่ชาวฝรั่งเศสกล่าวถึงโกลด์ พาสเซอร์ส ด้วยความชื่นชมว่า "โกลด์ พาสเซอร์ส เป็นนักเขียนที่ยิ่งใหญ่ในยุคนี้"¹ เนื้อเรื่องเกี่ยวกับขบวนการ "แมค (Mac)" โดยแมคเป็นผู้ถูกระดมกลุ่มผู้ใช้แรงงาน ที่โคกก็ตามที่มีการนัดหยุดงาน การปฏิวัติจะต้องมีแมคไปปรากฏตัวเสมอ จริง ๆ แล้วแมคเป็นแต่เพียงสัญลักษณ์เท่านั้นเพราะไม่มีตัวตน กล่าวกันว่าจุดประสงค์ที่แท้จริงของ โกลด์ พาสเซอร์ส ในการผลิตงานชิ้นนี้ก็เพื่อจะเป็นกระบอกเสียงของประชาชน

"1919" เรื่องที่สองของ U.S.A. ตีพิมพ์ในปี ค.ศ. 1932 เรื่องนี้สะท้อนอารมณ์โกรธของผู้เขียนมากกว่าในเรื่อง "The 42nd Parallel" เป็นการบรรยายความยากลำบากของสงครามโลกครั้งที่ 1

"The Big Money" เรื่องที่สามของ U.S.A. ตีพิมพ์ในปี ค.ศ. 1936 เป็นการบรรยายถึงสังคมอเมริกันช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 ซึ่งเต็มไปด้วยความยากลำบากและความโลภ

ผลงานที่โกลด์ พาสเซอร์ส ผลิตออกจาก U.S.A. เริ่มขาดความนิยม ในช่วงนี้เองเขาได้เปลี่ยนแนวความคิดทางการเมืองจากซ้ายจิกไปเป็นขวาจิก งานในช่วงหลัง ๆ จึงมักเป็นการต่อต้านลัทธิคอมมิวนิสต์

วิลเลียม ฟอล์คเนอร์ (William Faulkner) (ค.ศ. 1897 - 1962)

ลักษณะการเขียนของวิลเลียม ฟอล์คเนอร์ แตกต่างจากโกลด์ พาสเซอร์ส ทั้งนี้ในขณะที่โกลด์ พาสเซอร์ส มีตัวละครจำนวนมากมาย วิลเลียม ฟอล์คเนอร์ จะมีตัวละครเพียงไม่กี่ตัว และตัวละครเหล่านี้ส่วนใหญ่จะอยู่ทางใต้ ในขณะที่ตัวละครของโกลด์ พาสเซอร์ส จะแทนคนทั้งชาติ โดยไม่จำกัดว่าเป็นคนภาคไหน สิ่งที่ทำให้วิลเลียม ฟอล์คเนอร์ ถูกพิจารณาว่าอยู่ในกลุ่ม Lost Generation ก็ด้วยเหตุนี้ 2 ประการคือ ความไม่พอใจต่อสภาพสังคม

¹High, op.cit., p. 151.

หลังสงครามโลกและความเชื่อมั่นในคุณค่าของศิลปะ ผลงานต่าง ๆ ของวิลเลียม ฟอล์คเนอร์ มีดังนี้

Soldiers' Pay (1926) เกี่ยวกับทหารคนหนึ่งซึ่งได้รับบาดเจ็บในระหว่างสงครามกลับบ้านเกิดเมื่อสงครามยุติ แต่ปรากฏว่าบ้านเกิดของเขากลายเป็นสังคมที่อ้างว้าง อันเป็นผลมาจากสงครามโลกครั้งที่ 1 นั้นเอง

Mosquitoes (1927) เกี่ยวกับกลุ่มจิตรกรและผู้นิยมงานศิลปะในนิวยอร์กในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 20

Sartoris (1929) เป็นผลงานชิ้นที่ 3 ของฟอล์คเนอร์ ในผลงานชิ้นนี้ผู้อ่านสามารถมองเห็นแนวคิดที่เปลี่ยนแปลงไปของฟอล์คเนอร์ โดยฟอล์คเนอร์ได้เริ่มเห็นว่า โฉมแผ่นดินทางตอนใต้ของสหรัฐอเมริกาที่มีคุณค่าที่น่าจะเจริญถึง ด้วยเหตุนี้ฟอล์คเนอร์จึงได้สร้างมณฑลโยคนาพา ทอพา (Yoknapatowpha County) ขึ้น ซึ่งมณฑลนี้มิได้มีอยู่จริง เป็นเพียงมณฑลที่ฟอล์คเนอร์คิดขึ้นเอง เพื่อ เป็นสัญลักษณ์ของดินแดนทางใต้ของอเมริกา ปรากฏว่าชื่อนี้กลายเป็นโลกเล็ก ๆ ที่เป็นที่รู้จักกันอย่างดีของวรรณคดีคริสต์ศตวรรษที่ 20 เนื้อเรื่องของ Sartoris เกิดขึ้นในตอนใต้หลังสงครามโลกครั้งที่ 1 เมย์อาร์ค ซาร์โทริส เป็นนักบินปลดประจำการ หลังจากนั้นจึงเดินทางกลับบ้านเกิด เมย์อาร์ค ซาร์โทริส มีความรู้สึกไม่พอใจกับชีวิตของตนเอง จึงพยายามที่จะฆ่าตัวตายบ่อยครั้ง ไม่ว่าจะ เป็นจากเครื่องบินหรือรถยนต์ นอกจากนี้แล้วในเรื่องนี้ฟอล์คเนอร์ ยังให้ภาพความแตก่างของ 2 ตระกูล คือตระกูลซาร์โทริสกับตระกูลสโนเป็ส โดยตระกูลสโนเป็ส เป็นตัวแทนของกลุ่มคนที่สนใจการสร้าง ความมั่งคั่งจากการค้าขายและมีความสนใจเฉพาะผลประโยชน์ของคนเท่านั้น คนกลุ่มนี้จะถูกลูกคนจน ลักษณะตัวละคร เช่นนี้มิได้ปรากฏเฉพาะในผลงานชิ้นนี้เท่านั้น แต่ยังปรากฏในผลงานชิ้นอื่น ๆ ของฟอล์คเนอร์อีกด้วย เช่น The Hamlet (1940), The Town (1957), The Mansion (1959)

The Sound and the Fury (1929) เป็นผลงานที่มีชื่อเสียงมากที่สุดชิ้นหนึ่งของฟอล์คเนอร์ เป็นเรื่องเศร้าเกี่ยวกับตระกูลคอมป์สัน (Compson) ในเรื่องนี้ฟอล์คเนอร์ได้

ทดลองใช้วิธีการนำเสนอเรื่องแบบใหม่ที่เรียกว่า "limited point of view" หมายความว่า ความถึงการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ในวงจำกัด พอลคเนอร์ให้ตัวละคร 4 ตัว คือ เบนจี้ (Benjy), เควนติน (Quentin), เจสัน (Jason) และคิลซี (Dilsey) เป็นผู้เล่าเรื่องตระกูลคอมป์สัน ผู้อ่านจึงได้เห็นความคิดเห็นเกี่ยวกับตระกูลนี้แตกต่างกันตามลักษณะของผู้เล่าแต่ละคน นอกจากนี้พอลคเนอร์ยังใช้เทคนิคอีกแบบหนึ่งคือ ไม่ว่าจะเป็นการบรรยายฉากหรือเหตุการณ์อะไรก็ตาม พอลคเนอร์จะไม่บอกผู้อ่านเลย ผู้อ่านจะต้องค้นหาความจริงเอง ดังเช่น ฉากศึกฮอลฟ์ในเรื่อง The Sound and the Fury พอลคเนอร์มิได้บอกผู้อ่านว่าฉากนี้คือฉากศึกฮอลฟ์ แต่พอลคเนอร์จะใช้วิธีบรรยายให้ผู้อ่านจับเอาเองว่าขณะนี้กำลังบรรยายถึงการศึกฮอลฟ์โดยผ่านทาง เบนจี้

ในช่วงปี ค.ศ. 1930 - 1939 ผลงานของพอลคเนอร์มักจะเกี่ยวกับความชั่วร้ายของสังคมยุคใหม่ ผลงานในช่วงนี้มี

Light in August (1932) เป็นผลงานชิ้นโบว์แดงของพอลคเนอร์ชิ้นหนึ่ง เป็นเรื่องเกี่ยวกับการแบ่งผิวซึ่งคนขาวเป็นคนข้างขึ้น การแบ่งผิวนี้อเองทำให้คนขาวทำอะไรที่ไม่มีใครเห็น ตัวละครที่สำคัญคือ โจ คริสต์มาส (Joe Christmas) ซึ่งมีเลือกผสมระหว่างผิวขาวกับผิวดำ ความทุกข์นี้ทำให้โจไม่สามารถเข้ากับกลุ่มขาวหรือกลุ่มดำอย่างแท้จริงได้ คนขาวพยายามที่จะกำจัดโจแต่หาสาเหตุไม่เจอจนกระทั่งโจฆ่าผู้หญิงคนหนึ่ง กลุ่มคนขาวจึงถือสาเหตุนี้เป็นข้ออ้างสังหารโจ เสีย

Absalom, Absalom! (1936) เนื้อเรื่องเกิดในนครโยคนาพาทอพา เกี่ยวกับโทมัส ซัทเพน (Thomas Sutpen) ซึ่งพยายามที่จะทำให้ตระกูลของตนยิ่งใหญ่ขึ้น แต่เนื่องจากการแบ่งผิว ความนิคปกคิของจิต และโศกนาฏกรรมของตระกูลทำให้ความหวังของเขาต้องพังทลายไป

จะสังเกตเห็นว่าพอลคเนอร์มีความสามารถสูงมากในการบรรยายทั้งความคิดและความเฉว และบ่อยครั้งที่ผู้เขียนมักจะให้ตัวละครที่เป็นคนก็เป็นคนใจดำ พอลคเนอร์นอกจากจะเขียนนวนิยายแล้วยังเขียนเรื่องสั้นด้วย เรื่องสั้นที่มีชื่อเสียงคือ "The Bear" (1942)

พอลคเนอร์ได้รับรางวัลโนเบล (Nobel Prize) สาขาวรรณคดีในปี ค.ศ. 1950

สำหรับวิล เลียม พอลคเนอร์นั้น นอกจากจะถูกจัดให้อยู่ในกลุ่มนักเขียนที่เรียกว่า "Lost Generation" แล้ว ยังสามารถจัดวิล เลียม พอลคเนอร์ให้อยู่ในกลุ่มนักเขียนวรรณกรรมท้องถิ่นคาวบอย (local color) เพราะพอลคเนอร์มักจะเขียนเรื่องราวที่เกี่ยวกับชีวิต และสภาพท้องถิ่นทางใต้ของอเมริกา

วรรณกรรมท้องถิ่น (Local Color)

เป็นเสมือนสะพานที่เชื่อมระหว่างโรแมนติกกับสัจนิยม ที่กล่าวว่าวรรณกรรมแบบท้องถิ่นมีลักษณะโรแมนติกส่วนหนึ่ง เพราะว่ามันเขียนแบบท้องถิ่นคือการที่จะบรรยายหรือเก็บรักษาสภาพหรือช่วงระยะเวลาที่พวกเขาอยู่อย่างมีความสุขได้ใกล้ชิดกับธรรมชาติก่อนที่อารยธรรมต่าง ๆ อันเป็นผลมาจากการปฏิวัติอุตสาหกรรมจะเข้าไปทำลายสภาพหรือช่วงเวลานั้น แต่ในขณะที่เกี่ยวกับวรรณกรรมท้องถิ่นก็มีลักษณะแบบสัจนิยมคาวบอย เพราะว่ามันเขียนจะพยายามบรรยายความรู้สึกและความเห็นต่อสภาพที่คนอาศัยอยู่อย่างที่มีรู้สึกและเข้าใจ คาวบอยเหล่านี้วรรณกรรมท้องถิ่นส่วนใหญ่จึง เน้นที่สถานที่ของท้องถิ่น (setting) เช่น ฉากที่ล้อมรอบด้วยธรรมชาติ ลักษณะตัวละคร ขนบธรรมเนียมประเพณี การแต่งกาย ลักษณะท่าทาง ความนิยมกิตติ และการพูดซึ่งมักจะเป็นภาษาถิ่น การบรรยายสิ่งต่าง ๆ ก็กล่าวนี้เพื่อให้ผู้อ่านเกิดภาพพจน์ของบริเวณนี้ได้ และเกิดความรู้สึกเหมือนกับเข้าไปอยู่ในสถานที่นั้นจริง ๆ อาจจำแนกนักเขียนวรรณกรรมท้องถิ่นออกเป็น 2 กลุ่มคือ

1. กลุ่มที่เรียกว่า "ท้องถิ่นนิยม (Regionalism)" นักเขียนในกลุ่มนี้จะผลิตผลงานที่เกี่ยวกับชนบท ท้องไร่ท้องถิ่นรวมถึงภาษา วัฒนธรรม-ประเพณี และลักษณะเฉพาะของคนท้องถิ่นคาวบอย โดยจะเขียนถึงสิ่งต่าง ๆ ในแง่ของ เหตุจริงใจที่มีต่อร่างกายและจิตใจที่ทำให้ต้องกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด นักเขียนในกลุ่มนี้มี เอมลิน การ์แลนด์ (Hamlin Garland), เอลเลน กลาสโกว์ (Ellen Glasgow) วิลลา แคเธอร์ (Willa Cather) และ วิล เลียม พอลคเนอร์ (William Faulkner) เป็นต้น

2. กลุ่มที่เรียกว่า "ชนวนิยมแนวชนบท (Rural Naturalism) หรือ "วรรณคดีแนวเกษตรกร (Agrarian literature)" นักเขียนในกลุ่มนี้ไม่ไ้ส้นทางค่าน จิตวิทยาเช่นเดียวกับกลุ่มแรก แต่จะสนใจเกี่ยวกับปัญหาต่าง ๆ ที่ชาวสิกรต้องประสบในการ ทำไร่นา เช่น การพัฒนาอุปสรรคทั้งในทีเกี่ยวกับชนวนิยมและที่ดิน ตัวอย่างนักเขียนในกลุ่มนี้มี จอห์น สไตน์เบค (John Steinbeck)

การแบ่งแนวการเขียนวรรณกรรมท้องถิ่นออกเป็น 2 กลุ่มเช่นนี้ บางครั้งเป็นการ ยากลำบากที่จะจัดให้นักเขียนคนหนึ่งคนใดอยู่ในกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง เพราะนักเขียนบางคนที่ใช้แนว ผสมผสานกัน ดังเช่น เรื่อง "Of Mice and Men" ของสไตน์เบค ผู้อ่านไม่อาจจัดให้ลง งานชิ้นนี้อยู่ในกลุ่ม 1 หรือกลุ่ม 2 แต่เพียงกลุ่มหนึ่งกลุ่มใดได้ เพราะว่าสารัตถะของเรื่องนี้ เกี่ยวกับข้อขัดแย้งในใจและการต่อสู้เพื่อการอยู่รอดของตัวละคร การเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับ การขัดแย้งภายในใจของตัวละครนั้นเป็นลักษณะของกลุ่มที่ 1 ในขณะที่การต่อสู้เพื่อการอยู่รอด เป็นลักษณะของกลุ่มที่ 2

แฮเรียต บีเชอร์ สโตว์ (Harriet Beecher Stowe) กล่าวไว้ในคำนำ ของหนังสือ Oldtown Folks ว่า "ข้าพเจ้าพยายามทำให้แง่แนและสงบทั้ง เช่นกระจะก หรือทะเลสาบในหุบเขา เพื่อภาพ (ที่ข้าพเจ้าให้) จะไ้จริงดัง เช่นภาพสะท้อนในกระจกหรือ ทะเลสาบนั้น"¹ นอกจากนี้เธอไ้กล่าวต่อไปอีกว่า "ตัวละครฉากและเหตุการณ์ต่าง ๆ นั้น เป็นจริงทั้งสิ้น"² จึงอาจกล่าวไ้ได้ว่า วรรณกรรมท้องถิ่นนี้มีลักษณะเหมือนเพื่อยันแบบโรแมนติก แต่ความจริงแล้วเป็นจริงทั้งสิ้น ปี ค.ศ. 1870 - 1877 เป็นปีที่ผู้อ่านเริ่มรู้จักวรรณกรรมท้องถิ่น และในปี ค.ศ. 1880 - 1889 วรรณกรรมท้องถิ่นก็เป็นที่แพร่หลายหัวทวีป ลักษณะท้องถิ่นนี้ไ้ มีเฉพาะในนวนิยายหรือเรื่องสั้นเท่านั้น ยังปรากฏในวรรณกรรมพื้นบ้านด้วย เช่น เพลง และ แบล็ค (ballads) ซึ่งบรรยายถึงชีวิตในแง่มุมต่าง ๆ ของมนุษย์ เช่น ชีวิตชาวเหมือง ชีวิต

¹Foerester, op.cit., p. 953.

²loc.cit.,

คนทำงานรถไฟ นอกจากนี้ยังปรากฏในเรื่องเล่าปากต่อปากซึ่งมาจากประสบการณ์จริง ๆ
แต่นำมาปรุงแต่งใหม่

นักเขียนในกลุ่ม "local color"

ซาราห์ ออร์น จิวเวท (Sarah Orne Jewett) (ค.ศ. 1849 - 1909)

จิวเวทชอบนิวยอร์กแลนด์เป็นฉากของเรื่องสั้นของเธอ ตัวละครของเธอคือคน
ธรรมดาสามัญจะอาศัยอยู่ในเมืองต่าง ๆ ของนิวยอร์กแลนด์ โดยพูดและดำเนินชีวิตตามแบบชาว
นิวยอร์กแลนด์

ในการบรรยายตัวละครนั้นจิวเวทสามารถทำได้อย่างสมจริงสมจัง นอกจากนี้เธอยัง
ยังทำให้ตัวละครเหล่านี้ลึกซึ้งมากขึ้นอีกโดยการใส่สัญลักษณ์ในเรื่อง "A White Heron"
(1886) นกกระสาที่คือสัญลักษณ์ของเสรีภาพและความงาม ในเรื่อง "The Country of
the Pointed Fers" (1896) ซึ่งเหตุการณ์เกิดในเมืองหนึ่งบนชายฝั่งของรัฐเมน
ตัวละครคือมิชชีสโททท์ (Miss Todd) เป็นสัญลักษณ์ของคนกลางระหว่างความลึกลับในธรรมชาติ
กับมนุษย์ เพราะเธอเป็นผู้เก็บสมุนไพรเพื่อใช้ทำยา จะสังเกตได้ว่าตัวละครของจิวเวทมักจะ
ไม่เดินทางออกนอกถิ่นของตนเองเลย หรือถ้ามีอย่างเช่นกัปตันลิลล์เพจ (Captain
Lille Page) และมิชชีลฟอสติก (Mrs. Fosdick) ซึ่งเดินทางออกไปยังโลกกว้าง แต่
ตัวละครเหล่านี้ก็แสดงให้เห็นว่า "พวกตน" มีความพอใจกับความเป็นอยู่ อยู่น และเพื่อนบ้าน
ในโลกแคบ ๆ ของตนมากกว่า

สงครามกลางเมืองได้ทำลายภาคใต้ทั้งทางบ้าน เศรษฐกิจและจิตใจ เป็นผลทำให้
ช่วงหลังสงครามมีการผลิตผลงานทางวรรณคดีน้อยมาก นักเขียนช่วงหลังสงคราม เช่น

จอร์จ วอชิงตัน เคเบิล (George Washington Cable) (ค.ศ. 1844 -
1925)

เป็นนักเขียนทางใต้ เคเบิลเป็นเพื่อนสนิทกับมาร์ค ทเวน ทั้งคู่มักจะเดินทางไป
บรรยายตามสถานที่ต่าง ๆ ทั่วกันเสมอ เคเบิลเป็นนักเขียนวรรณกรรมท้องถิ่นที่เน้นเฉพาะชีวิต

ของพวกครีโอลส์ (พวกครีโอลส์คือชาวฝรั่งเศษที่อาศัยอยู่แถบนิวยอร์ก) ในเรื่อง Parson Jove เคเน็ทได้ให้ภาพความแตกต่างของวัฒนธรรมแม่แต่ในทางใต้วัยกันคือระหว่างวัฒนธรรมของพวกครีโอลส์กับวัฒนธรรมของเพื่อนบ้านโปรแตสแตนต์

โจเอล แชนด์เลอร์ แฮร์ริส (Joel Chandler Harris) (ค.ศ. 1848 - 1908)

เป็นนักเขียนทางใต้วัยที่สำคัญที่สุดในช่วงหลังสงครามกลางเมือง แม่แฮร์ริสจะเป็นคนขาว แต่ก็ชอบที่จะเขียนเรื่องราวเกี่ยวกับวัฒนธรรมและความเชื่อของพวกนิวก้า ผลงานของเขาซึ่งเป็นนวนิทานมีชื่อว่า Uncle Remus เขียนในช่วงปี ค.ศ. 1880 และปี ค.ศ. 1892 เป็นที่ชื่นชอบของชาวอเมริกันมากแม่แต่ในปัจจุบันนี้ ผู้เล่านิทานคือทาสชาวแอฟริกันผู้หนึ่ง เล่านิทานให้เด็กนิวก้าวคนหนึ่งฟัง นิทานทั้งหมดเป็นเรื่องเกี่ยวกับสัตว์ แต่สัตว์เหล่านี้ทำท่าทางเหมือนมนุษย์ เช่นเดียวกับตัวละครที่เป็นสัตว์ในนิทานอีสป ตัวเอกของ Uncle Remus มักจะเป็นกระต่ายน้อยชื่อว่า เบรอร์ แรบบิท (Brer Rabbit) ซึ่งได้ใช้กลวิธีต่าง ๆ ในการหลบหนีจากศัตรู เจ้าเก่าคือเบรอร์ ฟอกซ์ (Brer Fox) (Brer มาจากคำว่า Brother) ถึงแม้ว่ากระต่ายน้อยจะอ่อนแอกว่าสุนัขจิ้งจอก แต่ก็ฉลาดกว่าสุนัขจิ้งจอกมาก ดังเช่นในเรื่องหนึ่ง เมื่อสุนัขจิ้งจอกจับกระต่ายไปก็กิน ในขณะที่กำลังจะกินกระต่ายนั้น กระต่ายได้ขอร้องว่า "ท่านพี่ถ้าจะกินข้าพเจ้าก็กินเถอะ แต่ได้โปรดอย่าโยนข้าพเจ้าลงไปในพงหนามเลย" สุนัขจิ้งจอกหลงกลกระต่าย กระต่ายจึงหลบหนีไปได้อีก จะสังเกตุได้ว่าในผลงานของแฮนเลอร์ ผู้เขียนแอมักจะใช้สมมุติฐานที่แข็งแรงและมีอำนาจมากกว่า วิธีการเช่นนี้เป็นวิธีการของทาสนิวก้าใช้ต่อสู้กับนายนิวก้าวในทางใต้วัยก่อนที่มีการเลิกทาส

หลังสงครามกลางเมือง ศูนย์กลางของชาติได้ย้ายไปอยู่ทางตะวันตก ซึ่งมีผลต่อวรรณคดีเพราะว่านักเขียนมักจะได้เขียนเรื่องเกี่ยวกับตะวันตกของอเมริกา นักเขียนต่าง ๆ มีดังนี้

เบรท ฮาร์ต (Bret Harte) (ค.ศ. 1836 - 1902)

ผู้นำคนหนึ่งในวงการเขียนวรรณกรรมท้องถิ่นในแนวสัจนิยม เบรท ฮาร์ต เป็นชาวนิวยอร์คแต่ก็อพยพไปตั้งถิ่นฐานในรัฐแคลิฟอร์เนียในยุค "ตื่นทอง" ซึ่งอยู่ในช่วงปี ค.ศ. 1850 - 1859 เมื่อผลงานชิ้นแรกของเขาตีพิมพ์ คือเรื่อง The Luck of Roaring Camp (1868) เขาก็ประสบผลสำเร็จเป็นอย่างมาก สถานที่ของเรื่องคือแคมป์เหมืองแร่ที่สกปรกเต็มไปด้วยนักการพนัน โสเภณี และขี้เมาในช่วงยุคตื่นทอง แคมป์และบรรดาผู้คนเริ่มเปลี่ยนแปลงไปเมื่อมีทารกคนหนึ่งเกิด ผู้เขียนพยายามผสมผสานความหมกมุ่นของชายแค้นกับศาสนาเข้าด้วยกัน อีกเรื่องของเบรท ฮาร์ต คือ Outcasts of Poker Flat (1869) ได้บรรยายถึงชะตากรรมของโสเภณี 2 คน นักการพนันอาชีพ และเด็กหญิงวัยรุ่นคนหนึ่งที่ถูกขังอยู่ในพายุหิมะ

จากการที่เบรท ฮาร์ต ประสบผลสำเร็จในการเสนอเรื่องทางตะวันตก ทำให้มีผู้หันมาเขียนเกี่ยวกับตะวันตกมากขึ้น เราอาจกล่าวได้ว่าเบรท ฮาร์ต นี้เองที่ เป็นผู้สร้างลักษณะเฉพาะของตะวันตกซึ่งมักจะปรากฏในนวนิยายและภาพยนตร์จำนวนมาก ลักษณะเฉพาะที่ว่านี้ก็คือครูชาวนิวอิงแลนด์ผู้ส่ายเลิศจี๋ นายอำเภอ ผู้ร้าย นักการพนันและผู้หญิงที่ทำงานในบาร์ จากที่เราัมักจะเห็นในภาพยนตร์หรือนวนิยายประเภทนี้คือ การปล้นธนาคารและการต่อสู้ในบาร์ การบรรยายเช่นนี้ เบรท ฮาร์ต เป็นผู้เริ่มต้น และคงที่ที่ก็กล่าวมาแล้วว่าแนวการเขียนแบบนี้ได้เป็นที่นิยมของนักเขียนอื่น ๆ ต่อมา แม้แต่ในภาพยนตร์ซึ่งเราก็คงมบ่อยครั้ง

ครั้งหนึ่งวิลเลียม คีน เฮาเวลล์ ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับตะวันตกไว้ว่า ชาวอเมริกันในตะวันตกนี้ไม่คงพะวงกับอารยธรรมเก่า (ยุโรป) ในขณะที่ชาวอเมริกันทางตะวันออกคงคอยมองยุโรปอย่างหวาดกลัว เสรีภาพเช่นนี้ทำให้นักเขียนอเมริกันทางตะวันตกสามารถสร้างวรรณคดีอเมริกันอย่างแท้จริงขึ้นมาได้ วรรณคดีอเมริกันที่แท้จริงนี้เป็นเสมือนตัวแทนของชาติ ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดก็คือผลงานของมาร์ค ทเวน

มาร์ค ทเวน (ค.ศ. 1835 - 1910)

มาร์ค ทเวน มีชื่อจริงว่า ซามูเอล คลีเมนส์ (Samuel Clemens) เกิดที่เมืองแมริ่งแมนในรัฐมิสซูรี (อยู่ทางภาคกลางประเทศ) แม้ว่าเมืองที่ทเวนเกิดโตขึ้นมาจะอยู่ห่างไกลจากศูนย์กลางวัฒนธรรมของชายฝั่งตะวันออก แต่ก็เป็นที่ ๆ เหมาะกับทเวนอย่างยิ่ง เพราะเขาได้ฟังเรื่องราวเกี่ยวกับอินเดียนแดงและทาสผิวดำ แค่นี้ก็พอจะพูดต่อทเวนมากที่สุดก็คือชีวิตตามชายฝั่งแม่น้ำ

เป็นเวลา 4 ปีคือ จาก ค.ศ. 1857 ทเวนทำงานเป็นผู้นำร่อง ประสพการณ์เหล่านี้ทำให้ทเวนเขียน Life on the Mississippi (1883) ซึ่งเป็นที่ชื่นชอบของผู้อ่านมาก เมื่อธุรกิจเกี่ยวกับเรือคองหยุดเนื่องจากสงครามกลางเมือง ทเวนจึงไปเนวาดาและต่อไปยังแคลิฟอร์เนีย ที่แคลิฟอร์เนียทเวนทำงานเกี่ยวกับหนังสือพิมพ์ ในปี ค.ศ. 1865 ทเวนได้กลายเป็นนักเขียนที่มีชื่อเสียงมาก เมื่อผลงานที่เป็นเรื่องสั้นชื่อ "The Celebrated Jumping Frog" ตีพิมพ์ออกมา เนื้อเรื่องเกี่ยวกับคนแปลกหน้าที่มาหาที่ว่ามีประตีสี่ประสาคนหนึ่งสามารถโกงนักแข่งกบที่มีชื่อเสียงและเอาชนะนักแข่งกบคนนี้ได้สำเร็จโดยการ เอาตุ๊กตอลงทะเลเล็ก ๆ ผูกไว้ที่ท้องกบของคู่แข่ง โครงเรื่องนี้เป็นเรื่องตลกแบบตะวันตกที่เรียกว่า "hoax"¹ ซึ่งโครงเรื่องของทเวนนี้จะมีลักษณะ เช่นนี้คือคนธรรมดาสามารถหลอกผู้อ่านอายุ หรือผู้อ่านอายุน้อยสามารถแกล้งผู้อื่นแข็งแรงกว่าได้ ตัวอย่างตัวละครประเภทนี้ คือ Huck Finn ในเรื่อง "The Adventures of Huckleberry Finn"

ในปี ค.ศ. 1867 บริษัทหนังสือพิมพ์ที่จ้างทเวนได้ส่งทเวนไปยุโรปและปาเลสไตน์ หลังจากการไปประเทศเหล่านี้ ในปี 1869 ทเวนได้เขียนหนังสือเรื่อง The Innocents Abroad ในผลงานเรื่องนี้ ทเวนได้แสดงความรู้สึกเกลียดชังพวกผู้ที่ชาวยุโรป ค้ายเหตุนี้ ทเวนจึงมักเล่นตลกกับโลกโดยการถามคำถามโง่ ๆ แม้ว่าทเวนจะถูกผู้คนที่ท่องเที่ยวชาวยุโรป

¹ "hoax" เป็นการตลกโดยการแกล้งผู้อื่น

แต่เขาก็ถูกนักท่องเที่ยวยุโรปที่เข้าไปท่องเที่ยวในยุโรปมากกว่า เป็นคนว่า ทเวน
 หนีไม่ไต่กับการที่นักท่องเที่ยวยุโรปเห็นเสแสร้งทำท่าคั่นคั่นกับศิลปะต่าง ๆ ที่ไปชมมัน เพราะทเวน
 คิดว่านักท่องเที่ยวยุโรปเหล่านี้ทำเป็นคั่นคั่นก็เพราะพวกเขาทำตามหนังสือท่องเที่ยวที่บอกไว้ว่า
 บรรดานักท่องเที่ยวยุโรปจะต้องคั่นคั่นกับสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้มันเอง ในปี ค.ศ. 1880 ทเวนได้
 เขียนหนังสือเล่มใหม่ชื่อ A Tramp Abroad แต่ก็ไม่ได้ได้รับความนิยมเท่าเล่มแรก

ในปี ค.ศ. 1872 ทเวนเขียนเรื่อง Roughing It เกี่ยวกับการเดินทาง
 ท่องเที่ยวของทเวนเองในตะวันตกไกล โดยให้ภาพผู้คนที่ทเวนพบเห็น เช่น คาวบอย คนขับ
 รถม้า ผู้ทำอิฐอิฐหมาย (ผู้ขาย) ผู้รักษาอุทยาน ฯลฯ งานชิ้นนี้แม้จะไม่ใช่งานที่ยิ่งใหญ่ของทเวน
 แต่ก็ถือว่าเป็นงานที่ทำให้คนอเมริกันในขณะที่ยังอ่าน

โดยสรุปแล้ว การเขียนประเภทนี้หมายความว่านักเขียนจะบรรยายให้เห็นสภาพ
 สังคมแบบเกษตรกรรมที่ถูกสังคมแบบอุตสาหกรรมเข้าแทนที่ ประกอบกับระยะเวลาที่คนอเมริกัน
 ส่วนมากสนใจอ่านแมกกาซีนซึ่งเป็นตลาดสำคัญของเรื่องสั้น กล่าวได้ว่านักเขียนวรรณกรรม
 ท้องถิ่น (local colorists) มีอยู่ทุกหนทุกแห่ง คือ ตั้งแต่รัฐเมนจนถึงรัฐแคลิฟอร์
 เนีย นักเขียนประเภทนี้จะพยายามรักษาสภาพธรรมชาติและสภาพสังคม และภาษาของท้องถิ่นไว้
 ซึ่งส่วนใหญ่จะแสดงให้เห็นถึงความเสียดายสภาพของอเมริกา ก่อนการเข้ามาของการปฏิวัติ
 อุตสาหกรรม ตัวอย่างของนักเขียนกลุ่มนี้เช่น เบรท ฮาร์ต (Bret Harte) ที่เขียน The
 Luck of Roaring Camp ในปี ค.ศ. 1868, แฮมลิน การ์แลนด์ (Hamlin Garland)
 ซึ่งเขียนเกี่ยวกับชีวิตอันทรหดของชาวนาซึ่งอยู่ทางภาคตะวันตกเฉียงเหนือ, ซาราห์ ออร์น
 จิวเวท (Sarah Orne Jewett), อลิส บราวน์ (Alice Brown), โรส เทร์รี่ คูก
 (Rose Terry Cooke) นักเขียนทางภาคใต้ที่สำคัญในกลุ่มนี้มี จอร์จ วอชิงตัน เคเบิล
 (George Washington Cable) โจเอล แชนเดอริส แฮร์ริส (Joel Chandler Harris),
 ชาลส์ วักเกตต์ เชสนัท (Charles Waddell Chesnut), และ เคท โชปิน (Kate Chopin)